

— Զարհուրելի այս բաժակը, ա՛յս, ինձմէ՛ տա՛ր անդին,
 Գուն որ ջրիւր անըզգայ անէութեան՝ կեանքն ինքնին,
 Եւ որ կըրնաս, առանց բնաւ ուղղութենէն շեղելու,
 Յաւերժութեանն օրէնքիդ՝ քնել միշտ զարծող հըրու:
 Թո՛ղ կասարուի սակայն ո՛չ իմ կամս, ալ՝ բուկըդ միայն:
 Աւ դուք՝ զարմին մարդկային նախածինները համայն,
 Եւ դուք, զորս Տէրն է պահեւ ապագայի՝ մշայնապէս,
 Ամէնդ՝ օրհնեա՛լ դուք, որո՛նց համար պիտի մեռնիմ ես:

Կ'արտաբերէր մինչդեռ նա իր այս Տրէսմոնչըր անմահ,
 Սուրբ հրեշտակները, անխօս, քեւամտողներ են ահա.
 Մէջտեղերէն ծանրօրէն շարժող ծառոց նիւղերուն,
 Գիշերական հովն անցաւ ինչպէս ջրսում մի վայրին,
 Աւ երեւցաւ քաղիին սեւ պարիսպներու ոչ շատ մօտ,
 Շողֆն ու սողալն մութին մէջ, անքեր լեռան ըստրոսն,
 Հորիզոնին եզերքին, փայլակներու պէս ջրմոյն,
 Մասնութեան եւ մախանքի ասեղավառ ջահերուն:

Թրգմ. Թ. Ե. Գ.

LECONTE DE LISLE

Կ Ր Կ Ն Ե Ր Ե Ի Ո Յ Թ

Մէկու մը պէս որ բանալով դուռը տունին
 Կը կանչէ դուրս աղուոր սիրուածն իր անունով,
 Հնչուն ձայնի մը դիւքերգին սպասելով՝
 Քու հոգիիդ լըուութեան մէջ ես կը նայիմ:

Աւ կը տեսնեմ կրկներեւոյթն իմ հոգիիս
 Ուրախութեամբը զսնողի գանձ մը քախուն,
 Աւ ձեռներով դէմքդ երբոր կը ծածկես դուն,
 Շատ աւելի բիւրեղօրէն կը յայննուիս:

Աւ չեմ գիտեր, ի՞նչ է հոգիդ, շողն անցեալին,
 Թէ՛ իմ հոգիս հայելիի մը զոգաւոր
 Յուացումն է արդէն փրբուր ասեղային,

Աւ կը կարծէ վերագնել վրնիս ու խոր
 Իր կերպարանքն հաւասարիմ ամէն գիծի
 Զոր միշտ անհուն ժամանակով երազեցի...:

Ա.ԲՍԷՆ ԵՐԿԱԹ